

Jase

Benjamin Riedewald

ISBN: 9789465319162

1e druk

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1: De straat waar het begon

Hoofdstuk 2: Stilte voor de storm

Hoofdstuk 3: Stilte na het gejuich

Hoofdstuk 4: Het telefoontje

Hoofdstuk 5: De Herstart

Hoofdstuk 6: De Stad van licht en lawaai

Hoofdstuk 7: De uitnodiging

Hoofdstuk 8: De gloed van de nacht

Hoofdstuk 9: De weg naar Nevada

Hoofdstuk 10: Het vuur ontwaken

Hoofdstuk 11: Het echte werk

Hoofdstuk 12: Verlies van controle

Hoofdstuk 13: De terugkeer

Hoofdstuk 1: De Straat waar het Begon

De lucht boven Amsterdam hing laag en zwaar, gevuld met regen en het gedempte geluid van verkeer. In een verouderd flatgebouw aan de rand van Bos en Lommer klonk het zachte gezoem van een koelkast, het tikken van een lekkende kraan, en ergens boven een huilend kind. In appartement 4B werd Jason wakker. Zestien jaar, lang, met een slungelige atletische bouw en een blik die balanceerde tussen hoop en vermoeidheid. Zijn kamer was eigenlijk de helft van de slaapkamer die hij deelde met zijn negenjarige zusje, Zoë. Haar kant van de kamer was een kleurige chaos: regenboogposters, scheve tekeningen met glitters, en een oude knuffelbeer zonder oor. Jason's helft daarentegen was sober. Een klein bureau, een versleten basketbal, en drie zorgvuldig opgehangen posters — Michael Jordan, Kobe Bryant en de UCLA Bruins. Die laatste hing scheef, maar Jason had hem nooit recht gehangen. Hij vond het iets hebben, alsof de droom er nog niet helemaal hing.

Het geluid van een sleutel in het slot kondigde aan dat hun moeder thuiskwam van de nachtdienst. Marleen werkte al jaren in het OLVG, afdeling spoedeisende hulp. Kleine vrouw, bleke huid, schouders die te veel droegen. Haar stem was altijd zacht, maar haar ogen verraadden een eeuwige vermoeidheid. Toch glimlachte ze elke ochtend als ze Jason zag. “Je bent al wakker,” zei ze met een vermoeide lach.

“Moet jij niet nog slapen, kampioen?”

“Kan niet. Training straks,” antwoordde Jason, terwijl hij zijn sportschoenen aantrok. Zijn stem klonk nonchalant, maar in zijn borst klopte iets onrustigs — iets wat leek op verlangen. “Hoe was het vannacht?”

Ze haalde haar schouders op. “Rustig. Twee ongelukken, een jongetje met koorts. En een dronken man die dacht dat hij kon vliegen.” Ze glimlachte even schuin.

“Amsterdam slaapt nooit.”

Jason grijnsde flauwtjes. “Jij blijktbaar ook niet.”

Ze gaf hem een zachte tik tegen zijn schouder en zuchtte. “Zorg goed voor je zusje vandaag. En vergeet niet te eten, Jason. Echte maaltijden, geen broodjes kroket.”

“Ja, mam.”

Marleen keek hem nog één keer aan, haar ogen zacht maar waarschuwend. Ze wist hoe hard hij werkte, maar ook hoe snel jongeren van zijn leeftijd konden afdwalen.

“En Jason... wees voorzichtig met wie je omgaat, goed?”

Hij knikte, al keek hij haar niet aan. Hij wist precies wat ze bedoelde.

Zoë zat aan de keukentafel met een kommetje cornflakes. Haar benen bungelden boven de vloer, en ze zong zachtjes een liedje van Kinderen voor Kinderen terwijl de melk haar ontbijt langzaam zompig liet worden.

“Jas, kijk!” zei ze enthousiast toen hij de keuken binnenkwam. Ze hield een tekening omhoog van een meisje met vleugels en een jongen met een basketbal. “Dat ben jij, en dat ben ik. Jij gaat vliegen!”

Jason lachte en streek haar door haar warrige haar. “Je hebt me wel een beetje te veel spieren gegeven.”

“Dat hoort! Jij bent toch sterk?”

Hij keek even naar haar tekening en voelde een steek van trots, vermengd met iets anders. Iets wat leek op angst. De verwachtingen van zijn zusje, zijn moeder, zijn coach – ze drukten als een onzichtbare hand op zijn borst.

Na het ontbijt bracht hij Zoë naar school. Ze liepen samen door de smalle straten, langs het water waar oude fietsen in lagen, en groetten de buurman die altijd op zijn balkon stond te roken. Het was een buurt vol verhalen — sommige triest, sommige hoopvol — maar allemaal echt.

Bij het schoolplein bleef hij even staan. Zoë rende naar haar vriendinnetje en draaide zich nog één keer om. “Ga je vanmiddag winnen?”

“Altijd,” riep hij met een glimlach.

Hij keek haar na, hoe ze in de menigte verdween, en stapte toen op zijn fiets. De koude wind sneed langs zijn gezicht, maar hij voelde zich levend. De stad bewoog, ademde, en ergens daarin zat hij — een jongen met een droom, een basketbal, en een gezin dat van hem afhankelijk was.

Coach De Groot was een man van discipline. Groot, breedgeschouderd, met een zware stem die door de sporthal galmde. Hij had ooit zelf gespeeld, ergens in de tweede divisie, maar een knieblesure had zijn carrière vroeg beëindigd. Sindsdien trainde hij jongeren — en niemand had hem ooit zien lachen.

Toch was er iets aan Jason dat hem raakte. De manier waarop de jongen zich bewoog, de rust in zijn spel, het vuur in zijn ogen. Hij zag in hem iets wat zeldzaam was: rauw talent met karakter. Na de training bleef Jason altijd iets langer. Hij schoot ballen achter elkaar door het net, het geluid van de stuiter weerkaatsend door de lege hal. Coach De Groot keek toe vanuit zijn kantoor, een kop koffie in de hand. Hij zei niets, maar glimlachte heel even.

Toen Jason die avond zijn spullen pakte, kwam de coach naar hem toe. “Je weet dat er scouts komen kijken, hè?”

Jason knikte. “Ik hoorde het.”

“Dan weet je ook wat dat betekent. Discipline. Geen afleiding. Geen feestjes.”

“Dat weet ik, coach.”

De Groot keek hem strak aan. “Ik meen het, jongen. Jij hebt iets wat anderen niet hebben. Vergooi dat niet voor... onzin.”

Jason slikte. “Ik zal m’n best doen.”

Toen de coach vertrok, bleef Jason nog even staan in de lege zaal. Hij keek naar het basketbalbord, naar de lichtplekken op de vloer waar het zonlicht door de ramen viel, en voelde iets in zich opkomen. Niet angst. Niet trots, maar iets wat leek op spanning.

Het schoolplein van het Spinoza College was zoals altijd luidruchtig. Brommers, gelach, geroep, de geur van goedkope deo en versgebakken tosti’s uit de kantine. Jason liep met zijn rugzak half open en zijn basketbal onder zijn arm, terwijl hij begroet werd door klasgenoten. Sommige jongens klopten hem op de schouder, anderen keken met afgunst. Voor de meesten was hij ‘die basketbaljongen’. Voor Jason voelde dat soms als zegen en last tegelijk.

Zijn beste vriend, Daan, stond tegen het hek geleund. Een magere jongen met warrig haar en een glimlach die nooit helemaal te vertrouwen was. Daan was niet op school vanwege cijfers of ambities — hij was er voor de gezelligheid. Toch begrepen hij en Jason elkaar zonder veel woorden.

“Yo, Jase,” zei Daan terwijl hij een pepermuntje in zijn mond gooide. “Je was weer laat gister, hoorde ik. Extra training?”

“Ja. Coach wil dat ik m’n schoten blijf herhalen.”

Daan knikte goedkeurend. “Zal wel. Die man leeft alleen maar voor basketbal, hè? Gekke vent.”

Jason grijnsde. “Hij bedoelt het goed.”

“Ja, ja,” mompelde Daan, terwijl hij zijn rugzak opende en een blikje energiedrank tevoorschijn haalde. “Maar hé, straks na school — even bij het plein chillen?”

Jason aarzelde. “Ik moet Zoë ophalen.”

“Altijd dat oppassen, man. Jij leeft als een vader van dertig.”

Jason lachte, maar zijn blik gleed kort naar de verte. “Soms voelt het ook zo.”

Ze liepen samen de school binnen, waar de geur van krijt en vloerwas de gangen vulde. Jason’s klasgenoten begroetten hem enthousiast. Sanne, een meisje met rood haar en een verlegen glimlach, keek hem net iets langer aan dan nodig was. Ze zat achter hem in wiskunde, en af en toe wisselden ze korte blikken uit die niets zeiden maar alles suggereerden.

Tijdens de les zat Jason met zijn gedachten niet bij de formules op het bord. Zijn hoofd was gevuld met geluiden van dribbelende ballen, het piepen van schoenen, en de stem van zijn coach die “focus!” riep. Soms vroeg hij zich af of hij ooit gewoon een normale jongen kon zijn — zonder verwachtingen, zonder beloftes.

In de pauze zaten hij, Daan en een paar andere jongens op het muurtje naast het basketbalveld. Een paar van hen rookte, één speelde muziek via zijn telefoon. Ze praatten over feesten, meisjes, scooters — alles waar Jason maar half in geïnteresseerd was. Toch hoorde hij erbij. Voor nu.

“Dus,” zei Daan, “wanneer komen die Amerikanen nou kijken?”

Jason haalde zijn schouders op. “Binnenkort. Coach zegt dat ik gewoon moet blijven trainen.”

“En als ze je meenemen? Dan ben je weg, man.”

Jason glimlachte, maar zijn blik werd even dromerig. “Misschien.”

“Dan neem je mij mee,” grijnsde Daan. “Ik word je manager of zo.”

Ze lachten, maar ergens in Jason knaagde iets. Een gevoel van afstand — alsof hij al een stap verder stond dan de wereld om hem heen. Alsof zijn voeten nog in Amsterdam waren, maar zijn hoofd al in Los Angeles.

De weken die volgden, leken op elkaar maar voelden voor Jason steeds zwaarder. De dagen begonnen vroeg en eindigden laat — school, training, huiswerk, en dan nog het oppassen op Zoë. Soms, als hij haar in slaap hoorde ademen, bleef hij wakker liggen met zijn handen achter zijn hoofd, starend naar het plafond waar de schaduwen van voorbijrijdende auto’s overheen gleden. Hij voelde de stad leven om hem heen, maar zelf leek hij stil te staan. Op school groeide zijn reputatie. Zijn naam ging rond in de gangen, gefluisterd door leerlingen en leraren.

De jongen die misschien naar Amerika zou gaan. De jongen met de toekomst. Maar achter elke glimlach die hij kreeg, voelde hij ook iets ongemakkelijks. Een afstand. Alsof hij niet meer gewoon Jason was, maar een verhaal dat anderen over hem vertelden. In de pauzes zat hij nog steeds met Daan op het muurtje naast het basketbalveld. Daan was onveranderd — altijd een geintje, altijd een opmerking. Toch merkte Jason dat ze langzaam uit elkaar dreven. Daan begon meer te hangen met oudere jongens, gasten die hij niet echt kende maar die altijd geld leken te hebben en geen vragen stelden. Als ze langsliepen, groetten ze Daan met knikjes die te zelfverzekerd waren voor hun leeftijd.

“Wie zijn dat?” vroeg Jason op een middag, terwijl hij een broodje at.

“Gewoon gasten van de buurt,” zei Daan luchtig. “Ze regelen dingen. Scooteronderdelen, kleding, weet ik veel. Niks gek.”

Jason fronste. “Je moet oppassen, man. Coach zou flippen als hij wist dat je met dat soort mensen omgaat.”

Daan haalde zijn schouders op. “Coach interesseert zich niet voor mij. Jij bent zijn gouden jongen.”

Er zat iets scherp in die woorden, iets dat Jason niet gewend was van hem. Hij keek zijn vriend aan, maar Daan glimlachte alweer. “Relax, ik maak een grap. Kom op, straks training toch?”

Ze lieten het onderwerp rusten, maar in Jason bleef het hangen.

Diezelfde dag kreeg hij tijdens de training een compliment van Coach De Groot. “Je hebt vooruitgang geboekt, Jase. Je voetenwerk is scherper. Nog even, en je bent klaar voor die try-outs.”

Jason voelde een golf van trots. “Dank u, coach.”

“Hou dat vast. En vergeet niet — talent is niks zonder rust in je hoofd.”

Rust. Dat woord bleef nazingen. Want rust had hij niet. Niet thuis, niet op school, en zeker niet in zijn hoofd. Thuis was Marleen steeds vaker weg. Extra diensten, dubbele uren. Ze probeerde geld opzij te zetten voor Zoë’s school en een nieuw bed voor Jason. Soms kwam ze pas thuis als hij alweer onderweg was. Ze spraken elkaar in briefjes die op het aanrecht bleven liggen.

Eten staat in de koelkast. Vergeet niet te slapen. Trots op je. De briefjes werden zijn houvast. Stil bewijs dat ze er was, ook al was ze er niet.

Op een vrijdagmiddag, toen de herfstzon laag over de stad scheen, bleef Jason wat langer hangen op het schoolplein. Sanne kwam naar buiten, haar haar glanzend in het licht, haar blik verlegen maar open.

“Jij hebt altijd een bal bij je, hè?” zei ze met een glimlach.

Jason keek omlaag en lachte. “Het voelt raar zonder bal.”

“Het past wel bij je. Alsof het... een deel van je is.”

Ze stonden even stil. De lucht rook naar bladeren en asfalt. Jason wist niet goed wat hij moest zeggen. Hij had het gevoel dat Sanne hem niet alleen zag als ‘de basketbaljongen’. Ze keek anders. Rustiger. Eerlijker.

“Kom je morgen naar de wedstrijd?” vroeg hij uiteindelijk.

“Misschien,” zei ze, met een glimlach die iets beloofde. “Als je wint.”

De volgende dag was de sporthal voller dan ooit. Het geroezemoes van leerlingen, ouders en buurtbewoners vulde de ruimte. Jason voelde zijn hart sneller kloppen terwijl hij de bal vasthield. Hij keek naar de tribune — ergens tussen de gezichten zag hij Sanne, en naast haar zijn zusje, juichend met een vlag die ze zelf had gemaakt.

Toen de wedstrijd begon, verdween alles. Het lawaai, de druk, de verwachtingen — alles vervaagde tot alleen de bal en de ring. Zijn lichaam bewoog op instinct, elke sprong, elke pass, elke score klopte. Hij speelde de beste wedstrijd van zijn leven.

Toen het eindsignaal klonk en de Lions hadden gewonnen, stroomde het veld vol. Handen op zijn schouders, kreten van trots. Maar op dat moment voelde hij vooral stilte van binnen — alsof iets in hem even tot rust kwam.

Hij keek naar de tribune, naar zijn moeder die net binnenkwam, haar uniform nog aan, uitgeput maar glimlachend. En naast haar Sanne, die hem aankeek met ogen die iets betekenden wat hij nog niet durfde te begrijpen.

Voor even, heel even, voelde zijn wereld goed.

De dagen werden korter, de lucht kouder. De herfst had zijn greep op de stad verstevigd, en de bladeren die over de stoep dansten, deden Jason denken aan tijd die voorbijging. Hij voelde het steeds sterker — alsof de wereld om hem heen vooruitging, maar hij ergens tussenin bleef hangen. Niet meer zomaar een jongen, maar ook nog geen man. Niet meer gewoon Jason, maar ook nog geen ster.

’s Ochtends fietste hij met zijn capuchon diep over zijn hoofd getrokken naar school. De straten van Bos en Lommer waren nat van de regen, de lucht zwaar van de geur van benzine en vochtige baksteen. Hij kende elke straatsteen, elke winkel, elke buurtbewoner die hem groette. Het was zijn wereld — maar hij wist dat hij er niet altijd zou blijven. Thuis was het stiller geworden. Marleen werkte nu vaker nachtdiensten dan ooit. Soms zag hij haar dagen niet.

De briefjes op het aanrecht waren vervangen door korte appjes: Eten staat klaar. Hou van je. Slaap genoeg. Ze deed haar best, dat wist hij. Maar de leegte die achterbleef, begon voelbaar te worden. Zoë merkte het ook. Ze was stiller de laatste tijd, minder uitbundig. Soms kwam ze naast Jason zitten als hij huiswerk maakte en vroeg ze zonder op te kijken: “Wanneer win je weer een wedstrijd?” Of: “Wanneer komt mama weer thuis voor het eten?” Jason gaf haar altijd hetzelfde antwoord: “Snel, heel snel.” Maar diep vanbinnen wist hij dat hij het niet zeker wist. Op school ging het goed. Zijn cijfers bleven stabiel, zijn populariteit groeide. Leraren begonnen hem anders te behandelen, alsof ze hem niet te streng durfden aan te pakken — hij was tenslotte ‘die jongen met de toekomst’. Sanne zat nu vaker naast hem in de pauze. Ze praatten over van alles: muziek, films, de stad. Ze vertelde dat ze ooit naar Parijs wilt gaan om fotografie te studeren. Hij vertelde dat hij hoopte naar Los Angeles te gaan, om te basketballen. Twee dromen, twee verschillende continenten, maar ergens raakten ze elkaar.

Toch bleef zijn hoofd vol. De druk om te presteren voelde niet meer als motivatie, maar als gewicht. Coach De Groot merkte het ook. Tijdens de training, op een koude dinsdagavond, riep hij Jason na afloop bij zich. “Je speelt goed,” zei hij, terwijl hij de ballen opraapte. “Maar niet met dezelfde rust als eerst. Wat is er aan de hand?”

Jason schudde zijn hoofd. “Niks, coach. Gewoon... drukke week.”

De Groot keek hem aan met die doordringende blik. “Druk hoort erbij. Maar jij laat het binnenkomen. Dat is gevaarlijk.”

Jason knikte, niet in staat om iets terug te zeggen.

“Luister, jongen,” ging De Groot verder. “Je bent niet alleen talentvol, je bent ook een voorbeeld. Voor je team, voor je familie, voor de jongeren in de buurt. Vergeet niet waarom je begonnen bent.”

Jason voelde de woorden diep binnenkomen. Hij wist dat de coach gelijk had. Maar weten en voelen waren twee verschillende dingen.

Een paar dagen later liep hij na school samen met Sanne naar de tramhalte.

De lucht was grijs, en hun adem vormde kleine wolkjes. Ze praatten weinig, maar de stilte voelde niet ongemakkelijk.

“Je bent anders de laatste tijd,” zei Sanne zacht. “Afwezig.”

Jason keek naar de grond. “Ik slaap slecht. Te veel in m’n hoofd.”

Ze knikte langzaam. “Soms lijkt het alsof iedereen iets van jou wil. Alsof er niks overblijft voor jezelf.”

Hij keek op. “Ja... precies dat.”

Ze glimlachte flauwtjes. “Weet je wat ik doe als ik me zo voel? Dan ga ik wandelen. Zonder doel, zonder plan. Gewoon lopen tot het stil wordt in mijn hoofd.”

“Werkt dat?”

“Niet altijd. Maar beter dan niks.”

Hij lachte kort. “Misschien moet ik het eens proberen.”

“Misschien wel, ja.”

Ze stapte in de tram, draaide zich nog even om en zei: “Je hoeft niet alles alleen te dragen, Jason.”

De deuren sloten zich met een zacht gezoem. Hij bleef staan, keek haar na tot de tram uit zicht verdween. Haar woorden bleven hangen, als mist in zijn gedachten.

Diezelfde avond besloot hij te gaan wandelen. Door de straten van zijn buurt, langs het kanaal, over de bruggen die hij van jongs af aan al kende. De stad leek anders in het donker — zachter, rustiger. In de verte hoorde hij sirenes, ergens sloeg een hond aan, een fietsbel klonk schel in de nacht. Hij stak zijn handen in zijn jaszakken en ademde diep in. Misschien was dit wat rust betekende. Niet de stilte na applaus, niet de woorden van zijn coach of de schijnwerpers op het veld. Maar gewoon lopen, ademen, bestaan.

Toen hij thuiskwam, lag Zoë al te slapen. Op haar nachtkastje lag een klein briefje: Voor mijn grote broer. Je bent mijn held. Er stond een tekening bij van hem met vleugels. Hij glimlachte en legde het voorzichtig terug.

Op dat moment wist hij weer waarvoor hij het deed. Voor haar. Voor zijn moeder. Voor die ene kans om hun leven te veranderen.

En diep vanbinnen, ergens waar de twijfels nog niet konden komen, voelde hij opnieuw dat kleine vlammetje van hoop branden.

Hoofdstuk 2: Stilte voor de Storm

De winter viel vroeg dat jaar. De dagen waren kort en grijs, en de kou sloop door de kieren van het kleine appartement. Jason werd wakker met ademwolkjes in de kamer en trok zijn dekens pas van zich af als het echt niet anders kon. De radiator maakte een krakend geluid, alsof hij protesteerde tegen de kou die van buiten binnen wilde dringen.

Marleen werkte nog steeds veel. Soms leek het alsof haar leven bestond uit werken, slapen en weer werken. Jason zag haar zelden langer dan een kwartier per dag. Toch voelde hij haar aanwezigheid in alles — de geur van haar koffie in de ochtend, het zachte geluid van haar sleutels in het slot van de deur, het opgevouwen wasgoed dat altijd op zijn stoel lag.

Zoë daarentegen was een bron van licht. Ze leek niet vatbaar voor de zwaarte van de dagen. Haar tekeningen plakten overal op de muren, vrolijk en kleurrijk, als stille verzetjes tegen de grauwe muren. Ze was trots op haar broer. In haar ogen was Jason onoverwinnelijk.

Op school verliep alles volgens plan. De lessen, de toetsen, de gesprekken met vrienden — het voelde allemaal als een ritme dat hij niet zelf had gekozen, maar waaraan hij zich moest overgeven. Daan zag hij minder. Soms kwam hij te laat, soms helemaal niet. En als hij er was, was er iets veranderd in zijn ogen. Een scherpte, een afstand. “Alles goed met je?” vroeg Jason een keer tijdens de lunch.

Daan haalde zijn schouders op. “Ja, druk. Met werk en zo.”

“Werk?”

“Ja, beetje helpen bij een magazijn. Cash, weet je wel.” Hij glimlachte kort, maar het bereikte zijn ogen niet.

Jason voelde dat er iets niet klopte, maar hij zei niets.

Hij wist hoe snel gesprekken konden omslaan in verwijten, en hij wilde Daan niet kwijt. Dus liet hij het rusten, zoals hij de laatste tijd wel meer liet rusten.

De trainingen bleven zijn anker. Daar voelde hij zich het meest levend — tussen het piepen van de schoenen, het stuiteren van de bal, het ritme van zijn ademhaling. Coach De Groot was streng, maar rechtvaardig. En soms, als de training voorbij was en de anderen al onder de douche stonden, bleef Jason nog even schieten. Alleen. De echo van de bal in de lege hal had iets kalmerends.

Op een van die avonden kwam De Groot naast hem staan. Hij zei niets, keek alleen toe hoe Jason zijn schoten maakte. Vijf raak. Zes raak. De zevende ketste af.

“Wat hoor je als je speelt?” vroeg de coach toen plotseling.

Jason keek hem niet aan. “Niks. Alles wordt stil.”

De Groot knikte langzaam. “Dat is goed. Hou die stilte vast. Daarin zit je kracht.”

Jason wist niet precies wat hij bedoelde, maar ergens voelde hij het wel. Er was iets puurs in die momenten. Een soort vrede die hij nergens anders vond.

’s Avonds zat hij vaak met Sanne te appen. Hun gesprekken waren eenvoudig maar eerlijk. Ze praatten over school, over muziek, over dromen die nog te ver weg leken om echt te geloven. Soms belden ze elkaar laat, fluisterend om Zoë niet wakker te maken. “Wat zou je doen,” vroeg Sanne op een avond, “als het niet lukt? Als je die beurs niet krijgt?”

Jason dacht even na. “Dan probeer ik het opnieuw. Of ik zoek iets anders. Maar... ik weet niet. Zonder basketbal weet ik niet wie ik ben.”

Er volgde een stilte aan de andere kant van de lijn. “Misschien,” zei ze zacht, “ben jij meer dan dat. Je hoeft niet alles te zijn wat mensen van je verwachten.”

Die woorden bleven hangen. Meer dan dat. Het klonk mooi, maar ook beangstigend. Want als hij niet de jongen van de basketbal was — wie was hij dan nog?

De eerste sneeuw viel op een zaterdagochtend. Jason werd wakker van Zoë’s gil van enthousiasme. Ze rende de kamer binnen, haar ogen glinsterend. “Kijk, Jason! Het sneeuwt!” Ze trok hem haast het bed uit, en samen stonden ze even later bij het raam. De daken, de bomen, de auto’s — alles was bedekt onder een dunne witte laag. Jason glimlachte. Voor Zoë was het magie.

Die middag gingen ze samen naar het park. Ze maakten sneeuwballen, bouwden een kromme sneeuwpop, en lachten tot hun wangen rood waren. Marleen kwam pas thuis toen het donker was, maar toen ze hen samen zag — uitgeput maar gelukkig — glimlachte ze voor het eerst in dagen.

“Je doet het goed, Jase,” zei ze zacht, terwijl ze zijn haar door de war haalde. “Ik weet dat het niet makkelijk is.”

Jason keek haar aan, wilde iets zeggen, maar vond de woorden niet. In plaats daarvan knikte hij alleen. Ze begreep hem toch wel.

Later die avond lag hij wakker. Buiten viel de sneeuw nog steeds. De stad leek stil te zijn, alsof alles even op adem kwam. Jason lag in het donker en luisterde naar het zachte gesnurk van zijn zusje. Er was rust. Echte rust. Maar diep vanbinnen voelde hij ook iets anders. Een spanning. Alsof het leven hem langzaam naar een rand duwde die hij nog niet kon zien, maar waarvan hij wist dat hij er ooit overheen zou moeten kijken.

Het nieuwe jaar begon met een dun laagje ijs over de grachten. De lucht was helder, bijna scherp, en de stad leek te ademen in een ritme van koude ochtenden en stille avonden. Jason voelde zich anders. Niet per se beter, maar... bewuster. Alsof de dagen zwaarder wogen, gevuld met onzichtbare verwachtingen.

De school was weer begonnen, en de gangen waren gevuld met verhalen over vakanties en goede voornemens. Jason had geen van beide. Zijn vakantie bestond uit trainen, werken aan zijn techniek, en zorgen dat Zoë het naar haar zin had. Soms dacht hij dat hij te snel volwassen was geworden, alsof de wereld hem niet de tijd had gegund om gewoon een jongen te zijn.

Coach De Groot had hem vlak na de kerstvakantie uitgenodigd voor een gesprek in zijn kantoor. Jason dacht dat het zou gaan over de trainingen of zijn cijfers, maar het bleek iets groters. “Er komt een scout van UCLA over twee maanden,” zei De Groot, zonder omwegen. “Hij komt kijken naar een paar talenten uit Europa. Jij staat op de lijst.”

Jason kon even niets zeggen. Zijn hart bonsde in zijn keel, maar zijn stem bleef vlak. “Echt?”

De Groot knikte. “Echt. Maar luister goed, Jase. Dit is geen droom meer. Dit is een kans. En kansen eisen offers.”

Die woorden bleven hangen. Offers.

Hij dacht aan zijn moeder, aan Zoë, aan zijn leven in Amsterdam. Wat moest hij achterlaten om zijn droom te bereiken?

De weken daarna veranderde er iets in hem. Niet zichtbaar, maar voelbaar. Zijn dagen kregen een andere intensiteit. Elke training voelde zwaarder, belangrijker. Elk schot, elke sprint leek te tellen voor iets dat groter was dan hijzelf.

Zijn teamgenoten merkten het ook. Sommigen bewonderden hem, anderen keken met iets wat op jaloezie leek. Jason probeerde er niet op te letten, maar hij voelde de afstand groeien. Hij was de jongen van wie verwacht werd dat hij zou slagen. De jongen die misschien zou vertrekken.

Sanne bleef een constante factor in zijn leven. Ze hielp hem met school, luisterde naar zijn stiltes en vroeg niet te veel. Soms wandelden ze samen na school door het Vondelpark, waar de bomen kaal stonden en het grind knarste onder hun schoenen. “Je lijkt ergens anders te zijn, de laatste tijd,” zei ze eens, terwijl ze langs de vijver liepen.

Jason glimlachte flauwtjes. “Misschien ben ik dat ook wel.”

Ze keek hem aan, haar blik zacht maar doordringend. “Ik snap dat je wilt gaan. Echt. Maar beloof me één ding.”

“Wat?”

“Dat je jezelf niet verliest. Niet daar, en niet onderweg.”

Hij wilde iets zeggen, iets wat haar geruststelde, maar de woorden kwamen niet. Dus knikte hij alleen.

Thuis was de sfeer gespannen, al sprak niemand dat uit. Marleen deed haar best om blij te zijn, maar Jason zag de onrust in haar ogen. De gedachte dat haar zoon misschien naar de andere kant van de wereld zou verhuizen, sneed door haar heen. “Je bent mijn trots, Jase,” zei ze op een avond terwijl ze de afwas deed. “Maar soms denk ik... wat blijft er nog over als je weggaat?”

Hij stond naast haar, droogde de borden af en wist niet wat hij moest antwoorden. “Ik ga niet weg,” zei hij zacht. “Niet echt.”

Ze glimlachte vermoeid. “Dat zeg je nu.”

Die nacht lag hij lang wakker. Hij dacht aan Los Angeles, aan de zon, aan het idee van vrijheid. Maar ook aan het kleine appartement in Amsterdam, de geur van verse soep, de stem van zijn zusje die hem riep om te spelen. Alles voelde belangrijk. Alles voelde onmogelijk om los te laten.

Daan had hij weken niet gesproken. Soms zag hij hem aan de overkant van het schoolplein, pratend met diezelfde oudere jongens. Er zat iets dreigends in hun manier van bewegen — langzaam, zeker, alsof ze hun plek in de stad hadden opgeëist. Jason voelde dat Daan daar niet thuishoorde, maar hij wist ook dat hij er niets aan kon doen. Toen hij hem eindelijk aansprak, in de kleedkamer na een gymles, was het alsof er maanden tussen hen zaten.

“Waar was je al die tijd, man?” vroeg Jason.